

РЕШЕНИЕ

№ 4294

гр. София, 25.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20231110209220 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на К. Н. К., ЕГН *****, против наказателно постановление изходящ № СОА23-РД11-490, регистриран на 24.05.2023 г., издадено от заместник-кмет на Столична община – Д Б, с което за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл.178д от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно. Твърди се, че в хода на административнонаказателното производство са били допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че наредбата на Столичния общински съвет била нищожна, а наказанието трябвало да бъде наложено за нарушаване на разпоредбите на ЗДвП. Не било ясно и точното място на извършване на нарушението. Претендира се и липса на виновно поведение.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Постъпила е писмена молба от адв. К, с която се поддържа жалбата и изложените в нея доводи за отмяна на атакуваното НП. Претендират се разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева.

Процесуалният представител на АНО иска жалбата да бъде оставена без уважение, а издаденото НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност и недължимост на разноските, поискани от другата страна.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 19.02.2023 г. около 12:39 часа свидетелят М. М. установил, че в град София, на ул. „Любен Каравелов“ номер 5 бил паркиран лек автомобил марка „Хонда“, модел „Акорд“ с рег. № на място, определено за паркиране на хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак Д-21. Автомобилът пречел за използване на инвалидното място по предназначение и бил собственост на жалбоподателя К. Н. К..

Срещу жалбоподателя К. Н. К. първо бил съставен фиш за установеното нарушение, но срещу фиша постъпило възражение от нарушителя, поради което и без да бъде изрично поканен, на 30.03.2023 г. срещу К. бил съставен АУАН № 003551 от 30.03.2023 г. за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП, който му бил връчен лично на 12.04.2023 г. К. го подписал с отбелязване, че има възражения. Актът бил подписан от актосъставителя и двама свидетели.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление изходящ № СОА23-РД11-490, регистриран на 24.05.2023 г., с което за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл.178д от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка се установява категорично от разпита на свидетеля М. М. и приложените по делото писмени доказателства. Свидателят М. заяви, че именно той е установил административното нарушение, като автомобилът бил паркиран на инвалидно място. Бил съставен фиш, а впоследствие и АУАН за нарушението, понеже били депозирани възражения срещу фиша от собственика на автомобила. Приложените снимки потвърждават думите на свидетеля М., че автомобилът е бил паркиран на място, определено за паркиране на хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак Д-21.

Въз основа на изложеното, съдът прие за категорично установена описаната по-горе фактическа обстановка.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно

възраженията и доводите на жалбоподателя, както и като съобрази задължението си да проверява изцяло законосъобразността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, установи следното от правна страна:

В административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, които ограничават правото на защита на нарушителя.

На първо място, съдът констатира съществен порок на издаденото наказателно постановление, а именно липса на номер и дата на издаването му. Съгласно чл.57, ал.1, т.2 от ЗАНН, наказателното постановление трябва да съдържа датата на издаването и номерата на постановлението. Датата е основен задължителен реквизит, липсата на който води до порочност на издаденото НП и е абсолютно основание за неговата отмяна. Датата е важна за преценката на приложимия закон и за това дали е бил спазен преклузивният 6 месечен срок по смисъла на чл.34, ал.3 от ЗАНН за издаване на наказателното постановление след съставянето на акта. Липсата на дата препятства съда да извърши тази проверка и да прецени законосъобразността на провежданото административнонаказателно производство. От друга страна може да се е стигнало и до преждевременно издаване на наказателното постановление, в случай, че не е бил спазен 7-дневният срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН, в който нарушителят може да направи писмени възражения срещу съставения АУАН. В този случай отново ще е налице съществено засягане на правото му на защита, а съдът няма как да прецени било ли е то нарушено или не. Няма как датата на издаване на наказателното постановление да се извежда от други писмени доказателства и документи по делото, или от изходящия номер, поставен на наказателното постановление, тъй като тя е задължителен реквизит именно на обжалвания акт, а изходящият номер и датата показват кога наказателното постановление е било деловодно изведено от деловодството на общината, но не и кога е бил съставен обжалваният акт. Възможно е наказателното постановление да е било съставено доста преди деловодното му извеждане. Такива изходящи номера могат да бъдат поставяни и на съдебните актове – присъди, решения, на обвинителните актове на прокурорите, на постановленията им за прекратяване на наказателното производство, но това не означава, че това е номерът на акта и датата на постановяването му. Изискване е в съдебния и прокурорския акт изрично да бъде посочена датата на неговото постановяване и ако тя липсва, то това би било основание за отмяната му, като в случая такова изискване се поставя и към наказателното постановление като правораздавателен акт, но в процесното такова **дата на издаването му липсва**. Още един аргумент в насока, че датата на издаване на наказателното постановление не може да се извежда от изходящия номер е това, че изходящият номер е регистриран на 24.05.2023 г., която дата е официален национален празник в Република България и съответно е официален неработен ден както за държавната, така и за общинската администрация. В тази връзка няма как да бъде

прието, че на официалния национален празник „24 май“ заместник-кметът Дончо Барбалов е бил на работа и е издавал наказателни постановления.

Номерът на наказателното постановление също е съществен елемент от съдържанието му, тъй като чрез него се индивидуализира издаденият от административнонаказващия орган акт, по него той се отграничава от останалите такива и именно номерът го прави уникално. Както имената и единният граждански номер за физическите лица, съответно имената и единният идентификационен код за юридическите лица ги правят уникални и ги отграничават от другите такива, същата роля има и номерът на наказателното постановление, поради което липсата му представлява съществен порок, който не може да бъде отстранен от настоящата инстанция.

Няма как номерът и датата на издаване на наказателното постановление да се извеждат от други писмени доказателства и документи по делото, тъй като те са задължителни реквизити именно на обжалвания акт и трябва да се съдържат в него на определените за това места. Приемането на противното становище би означавало, примерно да бъде положен подпис за наказващия орган на някакво залепено листче в ъгъла на акта и да се приеме, че наказателното постановление е надлежно подписано, а в същото време да липсва такъв положен подпис в края на документа, където е определено мястото за неговото полагане.

След като изцяло е нарушен чл.57, ал.1, т.2 от ЗАНН, то атакуваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

На следващо място е било допуснато и още едно съществено нарушение. Съгласно разпоредбата на чл.40, ал.1 от ЗАНН, актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя, като това изискване е императивно. Актът може да бъде съставен в отсъствие на нарушителя само при условията на чл.40, ал.2 от ЗАНН - когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта. В конкретния случай покана за съставянето на акта въобще не е била изпратена до нарушителя, поради което не са били налице предпоставките на чл.40, ал.2 от ЗАНН за съставяне на АУАН в негово отсъствие. Само при наличието на надлежно връчена такава покана, ако нарушителят не се яви в определения ден и час, съставянето на акта в негово отсъствие ще попадне в хипотезата на чл.40, ал.2 от ЗАНН и съставянето на АУАН в отсъствие на нарушителя ще бъде законосъобразно. След като обаче актът е бил съставен на 30.03.2023 г. в отсъствие на нарушителя, без да е имало причина за това, то съществено е било нарушено правото му на защита чрез отнемане на възможността веднага да възрази срещу констатациите на актосъставителя и така е бил лишен от дадената му по закон първа възможност да разбере какво е нарушението и да го оспори. Съгласно чл.44, ал.1 от ЗАНН нарушителят има право да направи възражения още при

съставянето на акта, освен тези в 7-дневния срок от подписването му, а в случая неправилно той е бил лишен от тази възможност. След като жалбоподателят е бил с известен адрес и не му е била връчена надлежно покана за съставяне на АУАН, то е било нарушено правилото да се състави акта в присъствието на нарушителя, с което му се дава възможност да се защити. Да се пристъпи към съставяне на акт, без да се покани предварително нарушителят, като се уведоми, че ще му бъде съставен АУАН за конкретното нарушение, означава, че актосъставителят е предубеден във виновността на лицето. Нарушителят има право да присъства при съставянето на акта, с който му се вменява определено нарушение и несъобразяването с това императивно право, представлява винаги съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на обжалвания акт. В този смисъл е и трайната практика на АССГ (Решение № 3904 от 11.06.2018 г., постановено по КНАХД № 4032/2018 г. по описа на АССГ, XI касационен състав; Решение № 3613 от 13.05.2018 г., постановено по КНАХД № 2842/2018 г. по описа на АССГ, XIX касационен състав; Решение № 3205 от 16.05.2018 г., постановено по КНАХД № 1989/2018 г. по описа на АССГ, XIII касационен състав и др.).

Нарушената процедура при съставянето на акта не е от пропуските, които могат да бъдат санирани по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН, понеже води до ограничаване правото на защита на лицето, чиято административнонаказателна отговорност се ангажира, а подобно нарушаване на правото на защита на свой ред води до опорочаване на цялата административнонаказателна процедура и съответно е основание за отмяна на издаденото наказателно постановление.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че наказателното постановление е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

В случая и предвид изхода на делото, то основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените разноски. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а според ал.2 на същия член, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съдебно заседание представителят на наказващия орган направи възражение за прекомерност на разноските на другата страна. Според цитираната нормативна уредба - чл.36 от Закона за адвокатурата, вр. чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от НАРЕДБА № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то възнаграждението на адвоката в случая не може да е по-малко от 400 лева. Въз основа на представените доказателства и списък на разноските става ясно, че жалбоподателят

е заплатил в брой на адвокат Р. Кавазова уговорената сума в договора за правна помощ и съдействие в размер на 500 лева, като това е станало на 20.06.2023 г. В тази връзка са неоснователни възраженията на юрисконсулта, че нямало доказателства уговореното възнаграждение да е било действително заплатено, тъй като в самия договор е посочено, че възнаграждението е било заплатено в брой при подписването на договора, като същият служи за разписка за получената сума. Съдът обаче намира, че следва да се уважи възражението на юрисконсулта и да се редуцира размерът на така заплатеното адвокатското възнаграждение до предвидения в наредбата минимум от 400 лева, тъй като делото не се отличава с правна и фактическа сложност, беше проведено само едно открито съдебно заседание, в което беше разпитан един единствен свидетел, не бяха ангажирани допълнителни доказателства от страна на защитника на жалбоподателя и не бяха направени доказателствени искания, а самата адвокат Кавазова дори не се яви в откритото съдебно заседание, тоест работата ѝ е била свързана единствено с изготвянето на жалбата и последвалата писмена молба до съда. Поради това и съдът счита, че заплатеното от страна на жалбоподателя възнаграждение се явява прекомерно. С оглед изложеното до тук и предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.63, ал.2, т.1 и чл.63д, ал.2, вр. ал.1 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление изходящ № СОА23-РД11-490, регистриран на 24.05.2023 г., издадено от заместник-кмет на Столична община – Д Б, с което за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на К. Н. К., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл.178д от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на жалбоподателя К. Н. К., ЕГН ***** сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща сторени от жалбоподателя разноски в производството за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____